

Ens costa parlar de les Infeccions de Transmissió Sexual (ITS)? Per què algunes d'elles estan estigmatitzades i silenciades? Què succeeix quan hem de comunicar a una parella sexual o vïncle que tenim una ITS? I quan ens ho comuniquen? Quines emocions apareixen quan ens fem una prova? Por, vergonya? Amb qui parlem d'aquests temes? Com resollem dubtes?

Aquestes –i moltes més– són les preguntes que ens sorgeixen quan pensem en la nostra sexualitat i, en concret, quan pensem en les ITS. Rares vegades són enteses com a part de la nostra vida sexual, ens arriben missatges que poc tenen a veure amb el plaer, les cures i el coneixement del nostre propi cos.

Avui volem canviar la mirada sobre les ITS, cuidar la nostra vivència i la de les qui ens envolten perquè les ITS són aquí. Quanta més informació tinguem i més tabús enderroquem, més possibilitats de gaudir tindrem. Celebrem els nostres cossos i les nostres sexualitats amb tot el que això suposa. I per a això us convidem a gaudir de la recollida de diferents veus i experiències que permeten reflexionar i repensar de manera crítica les sexualitats que habitem perquè siguin més plaents, saludables i lliures.

Equip de sexus.org

Note1 #cony #entorn #im.not.the.only.one

L'any passat, mentre estava estirada al llit intentant dormir, va començar a picar-me el cony. Vaig començar a gratar-me, però com cada vegada que ho feia em picava més i més, vaig acabar anant a urgències. “Pren aquestes pastilles durant un parell de setmanes, i ja està”, em van dir. Era **candidiasis**.

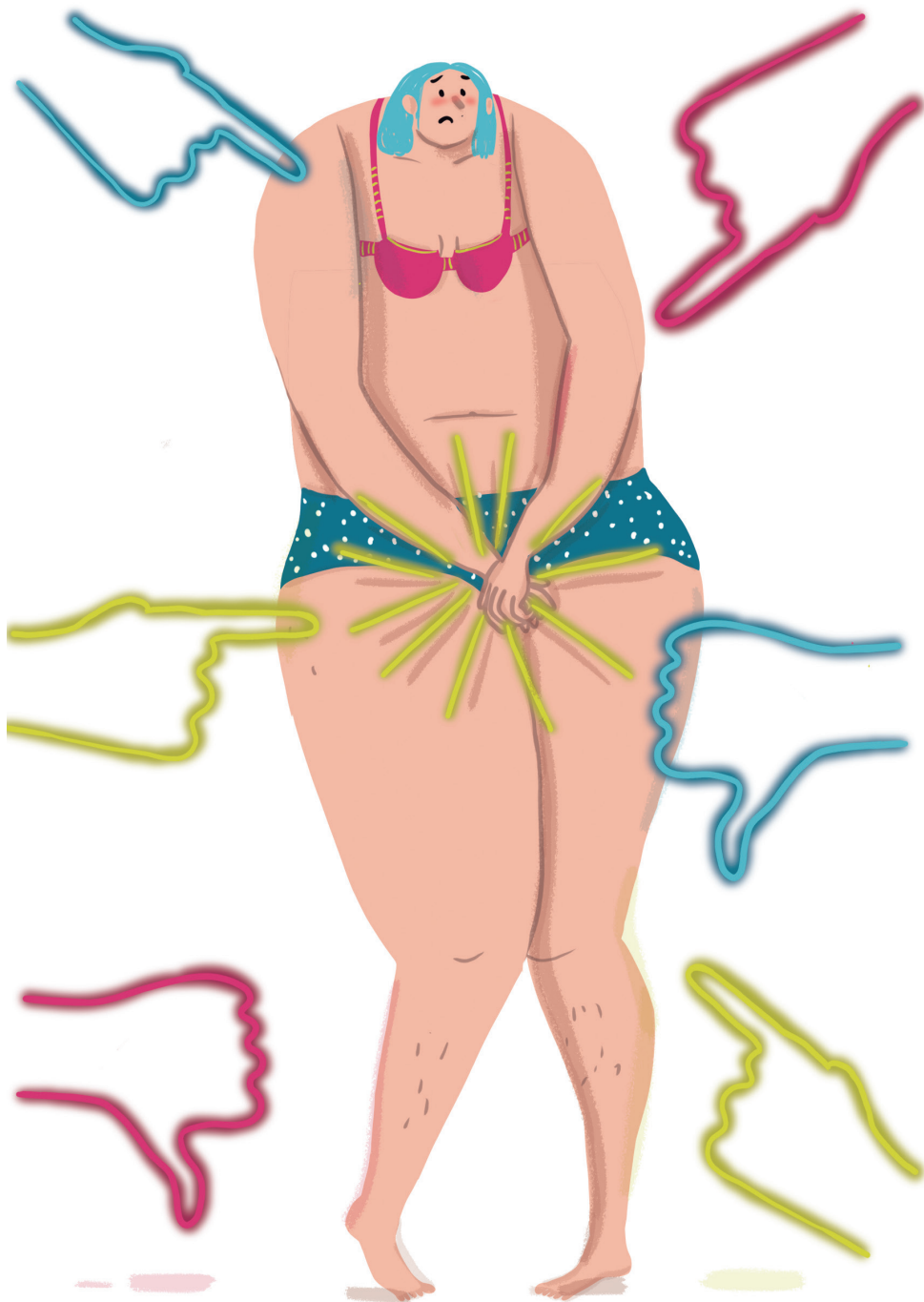
No em vaig preocupar gaire, fins que al cap de pocs dies, la picor va ser més intensa i es va convertir en dolor, em feia tan mal que fins em costava caminar. Em vaig espantar i vaig tornar a anar a urgències. Resulta que s'havien equivocat amb el diagnòstic i el que tenia era **herpes genital**. La cara que se'm va quedar va ser un quadre quan em van dir que el tractament de la candidiasi “fantasma”, que representa que tenia, havia fet empitjorar el meu herpes genital, the real **ITS**.

Em va passar pel cos una sensació de vergonya molt forta, però sobretot incertesa i por, que òbviament s'alimentava de la **NO INFORMACIÓ** que em van donar a l'hospital, que només posava al centre els símptomes, no en el que jo podia estar sentint.

Li vaig enviar un WhatsApp a la meva parella (bueno, parella sexual ocasional) per a explicar-li tot i vaig rebre silenci. El silenci em va portar a més por, tristesa i a carregar-me amb tota la responsabilitat de la situació. La meva família va fer més o menys el mateix còctel emocional que jo, però afegint l'evitació del tema i la indiferència.

Va ser un cristo. No tant pel dolor i les molèsties, sinó pel malestar amb mi i el meu entorn. Em vaig sentir oblidada per l'equip mèdic, jutjada per la meva família i descuidada per la meva parella sexual.

Al principi vaig tenir por de tornar a follar. Tenir més info sobre les **ITS** m'ha donat algunes eines per a gaudir de la meva sexualitat i ahora tenir en compte que hi ha riscos... i joder, entendre que no soc l'única a la qual li passa això també va ser un gran plus.

Note2 #cul #moltprofessional #pastilla

Un dia vaig tenir una pràctica sexual sense condó i amb diverses ejaculacions al meu anus. Jo havia sentit parlar d'una pastilla que et pots prendre després d'una pràctica de risc i et prevé del **VIH**, o alguna cosa així, llavors vaig buscar més informació a internet.

La pàgina aparentment més fiable que vaig trobar deia: “La profilaxi postexposició no ocupacional (**PPENO**) consisteix en un tractament amb fàrmacs antiretrovirals durant 28 dies; ha d'iniciar-se al més aviat possible, preferiblement durant les 6 primeres hores després de l'exposició al **VIH** i sempre abans de transcorregudes 72 hores” blablabla.

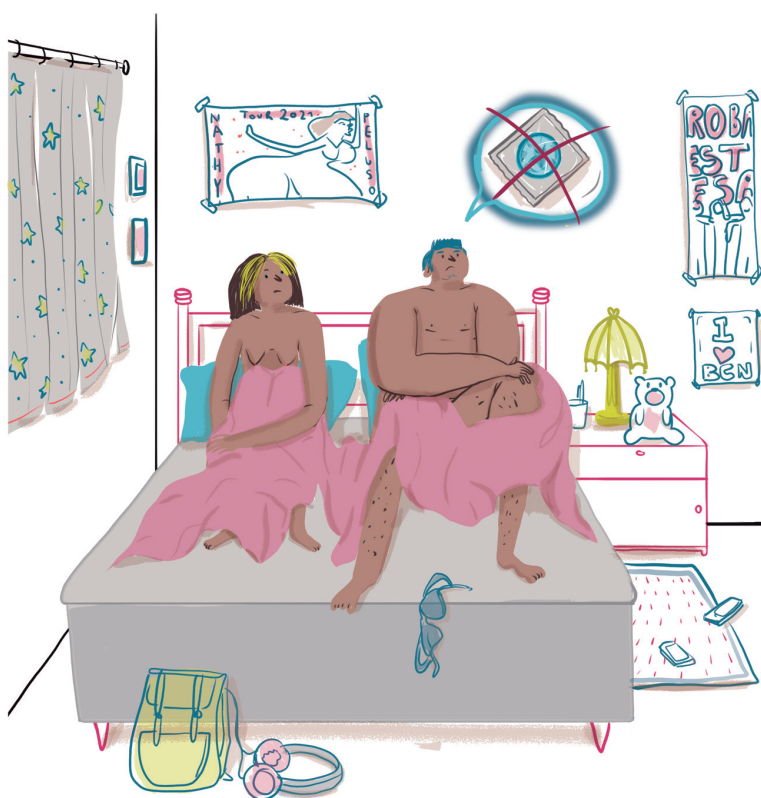

El matí següent vaig decidir anar a veure a la meua doctora de capçalera d'urgències per a explicar-li la situació i que me la receptés. Quan li vaig contar el que havia passat, es va sorprendre i es va posar a riure a la meua cara dient: "Tranquil, no tens risc a quedar-te embarassat". Em va enviar cap a casa amb una anàlisi de sang programada i sense la meua pastilla postexposició. El més fort va ser que la "suposada professional" no sabia el que era el que jo li estava demanant...

Note3 #ambcondo #plaer #magia

Tenia disset anys quan una de les meves primeres parelles em pressionava, no per a tenir relacions sexuals, sinó sobre com tenir-les, ja que sempre insistia per fer-ho sense condó. D'aquesta manera ell sentiria més plaer, i com jo prenia anticonceptives pels forts dolors menstruals, no em quedaria embarassada.

En aquell moment tenia bastant present que quedar-me prenyada no és l'únic risc que existeix quan tens sexe, perquè coneixia a diverses persones que havien tingut alguna **ITS**. Era incòmode ser jo la que sempre tallés el rotllo per a demanar-li que es posés el condó, així que acabava cedint.

Encara que a vegades l'utilitzava per a la penetració, teníem sexe oral i restregàvem els nostres genitals sense posar-nos res.

Una vegada li vaig plantejar i es va enfadar. Em va dir que no dubtés d'ell, que estava sa, que no estava quedant amb altres persones en el pla sexual. Que si jo insistia amb aquest tema era perquè l'estava enganyant. Al final, per aquest i per altres motius, ho van deixar.

El que em vaig adonar amb el temps, és que el que "trenca la màgia" no és el condó en si: és haver de ser la poli dolenta mentre estàs despullada al llit amb l'altra persona.. Ara amb la meva parella actual ho hem parlat des del primer moment i la protecció s'ha convertit en una cosa eròtica que ens permet tenir sexe amb el cap posat en el plaer del moment, sense pressió ni preocupacions.

Note4 #gay #estigma #vih #informacio

Quan vaig començar a enrotllar-me amb gent a la meua adolescència, ho vivia amb molta por, perquè no podia compartir el que m'estava passant amb ningú.

Venint d'un context i una educació catòlica, l'única cosa que m'havien ensenyat era a utilitzar el condó per a no deixar prenyada a ningú. L'única informació de la qual jo partia sobre el sexe gay era la de la malaltia i la mort amb la crisi del VIH.

LLIURE

Això em va provocar molta ansietat les primeres vegades que vaig follar a la meua vida. Sempre sentia que estava en risc i per a mi, tenir relacions, era l'equivalent a exposar-me al VIH... i morir.

També sentia ansietat quan anava a fer-me les proves, perquè encara que fos en un lloc gayfriendly, tenia molta por de donar positiu i de no saber com dir-l'hi a la gent sense que em jutgessin.

Amb el temps, al fer xarxa amb gent del col·lectiu queer i entendre més sobre el tema, he entès que tenir una vida sexual activa no et pot garantir no tenir mai una **ITS**.

I que existeix més món a part del VIH... a més avui dia hi ha tractaments per a poder portar una vida plena, xula i arribar a ser indetectable, per tant, intransmissible.

Per fi em vaig poder treure l'estigma que tenia sobre les **ITS** i gaudir de la meua sexualitat, amb protecció però amb diversió i sense por.

Si

Note5 #bolleres #paperfilm #desinformacio

Amb 17 anys em vaig enrotllar amb una noia que em va preguntar si m'havia fet les proves de les **ITS**. En dir-li que no, em va proposar continuar follant les pròximes vegades amb protecció.

Així va ser com la següent vegada que va sorgir follar, va començar a utilitzar guants, i paper film pel cony.

Em va semblar una cosa molt poc pràctica i em vaig sentir la bollera més desinformada pel que fa a com protegir-nos dues persones amb vulva. Avui dia segueixo amb aquest rin rin. **Estem desinformades? Hi ha realment mètodes de barrera accessibles i funcionals?**

Note6 #desubicades #consultafail #cures

El febrer de 2021 vaig notar que tenia un bony bastant gran entre l'aixella i el pit. Encara que vaig imaginar que seria algun gangli, no era la primera vegada que em passava en els últims mesos, així que vaig demanar cita amb el meu metge de capçalera.

Durant la consulta vaig comentar que feia temps que no em feia una analítica de sang general i li vaig demanar si podíem aprofitar per a mirar les **ITS**. Immediatament, em va preguntar si havia tingut pràctiques de risc, amb una cara de sorpresa impressionant. Jo vaig respondre secament que sí.

Em va preguntar si és que prenia la píndola, li vaig contestar que no, i em va dir: **“Iavors què, si ens quedem embarassades, avortem i llest, no?”**.

Em vaig quedar a quadres. Li vaig dir que la relació d'idees que estava fent estava desubicadíssima, que no havia de fer judicis de valor i que era una falta de respecte. Molt ofès em va contestar que el que estava fent era complir amb la seva obligació com a metge. Hola, què tal?

En sortir de la consulta vaig demanar la documentació per a posar una reclamació pel que havia passat i sol·licitar un canvi de metge. En arribar a casa em van trucar del CAP.

Havien rebut una sol·licitud del meu metge de capçalera demanant canvi de pacient (se m'havia avançat!) i em van consultar, elles molt maques, si hi havia hagut algun problema, ja que no era una cosa habitual. Habitual?

El que no hauria de ser usual és haver de rebre aquest tipus de comentaris per part d'un professional de la salut, que en lloc d'informar-me i cuidar-me, em va jutjar sense conèixer-me.

Note7 #autoconyeximent #miralletmirallet #pèls

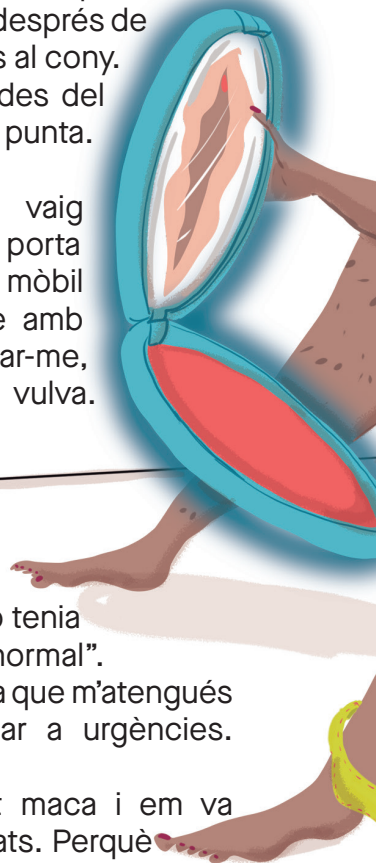
Resulta que fa algunes setmanes vaig començar a veure'm de seguit amb un noi del insti que em fa riure i amb qui ens ho passem molt bé. Anava tot guay, tot bé, fins que uns dies després de follar per primera vegada em van sortir uns bonys al cony. Els vaig descobrir mentre em dutxava: anaven des del pubis cap a baix. Eren com a granets però sense punta.

Aquell dia estava sola a casa i quan em vaig acabar de dutxar, després de tancar bé la porta de la meva habitació i de donar-li la volta al mòbil (per si de cas), vaig agafar el mirallet que ve amb la base en pols que utilitzo per a maquillar-me, em vaig treure les calces i em vaig mirar la vulva.

Al principi em va fer una mica d'impressió i fàstic, però volia saber bé què tenia allà baix.

La veritat és que mai m'havia vist tan de prop i no tenia ni idea de com era el meu cony en el seu estat "normal". Em vaig espantar una mica i, com em feia vergonya que m'atengués el meu metge de capçalera, vaig decidir anar a urgències.

La metgessa que em va atendre va ser molt maca i em va tranquil·litzar saber que només eren pèls encarnats. Perquè encara que tinc clar el rotllo que els pèls són part del nostre cos i si estan on estan és per alguna cosa, des que tinc relacions més continuades vaig començar a depilar-me tota sencera. Ara em toca pensar si continuaré fent-ho o no, però el que té de bo tot això és que per fi, amb 18 anys, conec el meu propi cony!

Note8 #calenton #search #condo #miracles #treballadoressexuals

Jo ja no tinc vergonya de comprar condons sent una tia. Això era abans, ara ho faig amb molta naturalitat. El problema va ser que aquell dia ja no tenia més. En realitat... el problema va ser que el xaval amb qui em vaig enrotllar a la festa tampoc en tenia. Ni els nostres amics, ni ningú.

Agafem un taxi i comencem a donar voltes per tota la ciutat. Farmàcies, minimarkets... no trobàvem per enlloc. A més ja era tard i havien tancat els bars i les parades de metro, que tenen aquestes màquines que els venen a un euro.

Sent sincera, jo era qui liderava la recerca del beneït condó.

Ell em seguia en silenci i havia insinuat diverses vegades que no passava res, que es corria fora, i no sé quines altres coses més.

Fins que ens resignem i li diem al taxista que freni a la cantonada. Mentre estàvem caminant, i el subidón que teníem ja anava baixant, va aparèixer la salvació: vam veure a dues treballadores sexuals recolzades sobre un cotxe aparcad.

Amb el xaval van somriure i sense dir-nos res, vam anar a provar sort. La més alta, la pèl-roja, va treure un condó del seu sostenidor i me'l va donar. Ni totes les monedes del món haurien pogut pagar el final d'una nit que ja donava per perduda.

